

Martinerl

Svlékni mi ret, zašeptala, ale já jsem vytáhl černé květy stočené v prsten a nasunul je na její prst. Láska se skrývá napřed v ženě, pak už jen v omylu. Tvá ústa budou trvale čekat, protože ve druhém není já, ve druhém je jen tvá bolest. Opouštíme nebe pro nějaké jiné nebe. Ted' jsme spolu ještě vyhráli, byli jsme před sebou opatrní. Smrt neopatrné milence líbá. Chtěl bych tě pohladit, Martino, ale prsty máš zkroucené a chlad mezi námi pableskuje. Ať se otáčí ten kříž! Bůh stejně zabije naši lásku! Plakala jsi pro mě v minulých stoletích, musíme už jen prostí být a zapomenout. Je to ta doba, v níž tvořit nelze. Martinerl, jsem voják, který střílí na tvůj dívčí ret! Podívej se níž, níž, ano, tam... Tam, kde květ muže je, milost démonů zpívá. Chceš rozžhavit slunce bosýma nohama? Jsi mé slunce, nezničitelná vilnost! Dávno jsme již odžili kus Boha, hříchů nebes - ted' musíme přebývat v jejich ruinách. Pot z myslí nám stéká. Nesluší nám ta radost...

Martinerl. Co začíná jako láska, končí tragédií. Máš pohaslé paty? Máš spálené paty od spálené země? Jak můžeš letět? Vždy jsem mlčel, ted' slova mlčí mě. Bylo tomu tak vždy? Naše měsíční bytí hoří! Až vystoupí měsíc, shoří... Světlé části noci, pozvedněte naše schrány! Všechna, všechna slunce svítí v tvých černích, Martinerl, v přísné realitě bohů, v přísné realitě večera, tak mrazivě přísné, že netekla by ani krev! Naše láska je nenávist k lásce, ale můžeme se ještě milovat!

Absolutní bdělost, absolutní radost. Cit svléká si šaty. Duše se potí. Co se to s námi děje? Kdo rozžehne tmu? Láska nás táhne do svého přístavu. Jako raketa v růžovém ohni. Jak žít?

Sedám si na postel ve svém bytě a vidím, jak do bílé koupelny vtrhlo několik nahých vojáků. Jejich svaly se vlní jako ledové moře. Po podlaze stéká špína a krev. Panuje zvláštní ticho. Nehlučnou chůzi ostře zvlněných těl narušuje jen monotónní hluk sprchy. Sonder Stille.

Partneři:

